

Zenés istentisztelet igehirdetés szövege – 2026.05.24. Szolgáló közösség

[Ige: Róma 12:1-8]

Mi az Isten akarata?

Szerintem sokszor feltettük már ezt a kérdést nap mint nap. Mit akar Isten? Tulajdonképpen mit akar tőlünk Isten? Mit akar velünk Isten?

Ha odafigyelünk, akkor észrevevesszük, hogy igazából **Isten egy dolgot kér tőlünk: Az életünket éljük úgy, hogy azzal Őt tiszteljük.**

„[...] szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul [...]” – mondja Pál apostol.

Az életeteket, a testeteket, a lelketeket, a szíveteket adjátok oda az Istennek. És azt is mondja, hogy ne a világra figyeljétek, hanem változzatok meg az értelmetek megújulásával, hogy ne azokkal sodródjatok, akik a „mainstream” (többség) ebben a világban. Hanem tudjátok meghallani, megérteni az Isten vezetését, és elinduljatok Őt követni.

Azt látjuk, hogy ez a világ - és a technika segít nekünk ezt felismerni - tulajdonképpen magamutogató mintát ad elénk. Mindenki saját magát mutogatja legyen az TikTok, Facebook, bármi... és elkerülhetetlen, hogy ebben a folyamban, ahol magunkra akarjuk terelni mások figyelmét, ne sérüljünk mi magunk, ne okozzunk sérülést vagy fájdalmat másoknak.

Azt mondja Isten Igéje, hogy ehelyett, inkább koncentrálj arra, hogy **mutass Jézusra**. Az életed legyen egy olyan útjelző tábla, amely Jézusra mutat.

És amikor el is döntöd, hogy te Jézusra mutatsz, akkor ezt tedd alázattal, szerényen, elkötelezetten, és annak a szabálya szerint, ahogyan Isten kéri, hogy mutassunk rá az életünkkel. Hoztam egy vicces történetet ehhez:

Egy meglehetősen nagyképű és öntelt hittanoktató arra akart rámutatni, hogy a jó keresztyén nem tartja titokban a hitét. Felszegett fejjel mellét kidüllesztve, peckesen lépdelt a teremben fel és alá. „Nos, gyerekek - szólalt meg - mit gondoltok, miért neveznek engem keresztyénnek az emberek?”

A teremben egy pillanatig csend uralkodott, majd az egyik fiú lassan felemelte a kezét, és azt mondta: „Valószínűleg azért, mert nem ismerik.”

...

Krisztusról csak úgy lehet bizonyosságot tenni, hogy először is érte élünk.

Az ének, amit énekelünk: „...Érted élek minden nap...” az nem szlogen lesz csupán, hanem valóság, tudatos élet, tudatosan formált életgyakorlatok és cselekedetek, minták, amelyeket

aztán követhetnek a gyerekeink. Amelyekre rálátva a munkatársaink mondhatják azt, hogy te más vagy, mint a többiek. És nem kell, nem kell tökéletesnek lennünk ahhoz, nem kell nagy keresztyén vezetőnek lennünk ahhoz, hogy embereket Krisztushoz vezessünk.

Csak elég nagyszerű követőnek lennünk. Krisztus-tanítványnak. Jézus azt szeretné, ha mi alázatosságot tanúsítanánk, és nem gondolnánk magunkról többet, mint amennyit kell.

Olvastuk az előbb: „Senki se gondoljon többet magáról, mint amennyit gondolnia kell.”

De egy dolgot mindenképpen gondoljon magáról, mégpedig azt, hogy bűnös vagyok, megváltásra szorulok, és szükségem van Isten lelkére, Isten szent lelkére ahhoz, hogy tudjam az élettemmel Istent dicsőíteni. Mert ki kell tisztítania belőlem sok mindent, gonoszságot, rossz indulatot, fájdalmat, szomorúságot, sok mindent kell kipucolnia, kifűjnia belőlem, a szívemből, a lelkemből azért, hogy tudjam szabadon, hálaadással dicsérni őt, még a nyomorúságban is.

Azt gondoljuk magunkról mindenképpen, hogy szükségem van megváltóra, szükségem van gyógyítóra és gyógyulásra. De azt is gondoljam magamról, hogy miközben Isten dicsőségére akarok élni, akkor törekedjek arra, hogy másokat is tiszteljek, hogy méltósággal kezeljek más embereket, mert **azzal többet mondunk el Krisztusról, mint ezernyi prédikációval.**

És amikor a Szentlélek elkezd munkálkodni bennünk és rávezet arra, hogy Isten dicsőítve éljünk, akkor elkezd afelé terelni minket, hogy szolgáljunk kell Istent, szolgálhatjuk Istent. Mégpedig egy közösségben, amelyet úgy hívunk, hogy gyülekezet.

Pünkösd, a Szentlélek kitöltetésének ünnepe, és az első gyülekezet megalakulása, születésnapja.

Arra van szükségünk ebben a világban, hogy egymást bátorítsuk és hogy az életünkkel Krisztusra mutassunk. Elsősorban Krisztusra mutassunk.

A Szentlélek mindig Krisztusra mutat. Arra tanít minket, amit ő tanított. Hogy aszerint éljünk, amit ő meghagyott nekünk.

Emlékeztet minket az ő szavára, üzenetére, parancsolataira. És arra, hogy ő azt akarja, hogy mi egységben éljünk, hiszen így imádkozott értünk.

A Szentlélek összeköt bennünket. Összeköt azzal, hogy a Krisztusba vetett hitünk és a reménységünk egy. Jóllehet, hogy néha másképp látjuk a világot magát, de a hitünk és reménységünk egy. Megváltóra van szükségünk, és ezt megérteti velünk és arra bátorít, hogy valódi életközösségben éljünk egymással, hogy tudjunk imádkozni a betegekért.

Életközösségre hív bennünket Isten, hogy az örömünket és a fájdalmunkat is osszuk meg egymással. És az Istentiszteleteink is ilyen életközösséggé váljanak.

Hordozzuk egymást.

Gondolhatunk erre úgy, mint a saját testünkre.

Az idősebb korosztály, akik már nehezebben közlekednek és elmesélik, hogy hol fáj, mi a baj. És mi történik? Azt történik, hogy ha fáj valahol - a térde, mondjuk - , akkor a kezemmel

bekenem valami kenőccsel. És ilyen a gyülekezetben is, hogyha valakinek fáj valamilye, ha mellé állunk, ha imádkozunk érte, ha meghallgatjuk, ha bátorítjuk, akkor olyan, mintha a kéz bekenni a fájó testrészt kenőccsel.

Az együttérzést, az együtt megosztott életet úgy lehet szemlélnünk leginkább, hogyha átéljük azt, hogy valaki más fájdalma nem lehet csak az övé kell, hogy az enyém is legyen. Hogy valaki másnak a nehézsége, a nyomorúsága, a szomorúsága kell, hogy engem is megmozgasson.

És nagyon fontos azt is megértenünk a Szentírásban, hogy a gyülekezet, amit a Szentlélek hívott létre, nem csak arról kell, hogy szóljon, hogy a benne élők magukkal törődjenek csupán, hanem szolgáló közösségé kell válnanak. A szolgáló közösség pedig elsősorban, de elsősorban Jézus Krisztus szolgálatát képviseli ebben a világban. Krisztus kezei, lábai, tagjai vagyunk mindannyian. Ő erre tanított minket. És a Szentlélek ad nekünk ehhez erőt, bátorságot, bölcsességet, és ami még fontos, ő ad hozzá lelki ajándékokat, amik lehetnek tanult képességek, lehetnek olyan szenvedélyek, amelyek bennünk vannak már születésünktől kezdve és lehetnek olyan plusz ajándékok, amelyeket Isten a szolgálat közben megad nekünk és felerősít bennünk.

Arra kell összpontosítanunk - nagyon fontos -, hogy amikor szolgálunk, akkor Jézus Krisztus legyen ebben a minta számunkra, és úgy gondoljunk a gyülekezetünkre is, mint egy együtt szolgáló csoportra, mint egy mentőcsapatra. Nagyon fontos, hogy ezt a szolgálatot együtt végezzük. A gyülekezetnek a közösségében végzett szolgálat túl kell, hogy mutasson önmagán, mert a világban is van szolgálatunk. Küldetésnyilatkozatunk is azt mondja, hogy nem csak a gyülekezetben, hanem a világban is kell, hogy képviseljük Krisztust.

Hogyan? Például azzal, ahogyan megéljük a hivatásunkat, hogy elvégezzük a munkánkat, hogy gondoskodunk a családjainkról azzal, ahogy ahogy kapcsolatba lépünk másokkal, emberekkel, elvégzünk vállalt feladatokat. Mind végezhetjük úgy, hogy rámutatunk benne, közben Krisztusra. Hogy úgy tesszük, ahogyan Krisztus tenné.

Mit tenné Jézus? Hogyan csinálná Jézus?

A világban ez a feladatunk, hogy Jézust így ábrázoljuk ki.

A gyülekezetben az a feladatunk, hogy a hívők közösségét építsük, egymásért imádkozzunk, egymást terhet hordozzunk. A tanítás, az adakozás, a vezetés, az imádság, a vigasztalás, a buzdítás, az igehirdetés, az elesettek felsegítése, a beteglátogatás.

Látjuk, hogy megannyi szolgálat van. Végezheti ezt egy ember? Végezheti ezt tíz ember úgy, hogy nem fárad bele és nem veszíti el kedvét és lelkesedését egy idő után?

Nem.

De ha mindannyian végzünk egy kicsit, ha mindannyian vállaljuk a magunk részét, akkor összeadjuk azt, ami egy teljes képet hoz majd nekünk.

Olyan lesz, mint egy puzzle. Ha mindannyian a saját részünket tesszük, lehet az fűnyírás, takarítás, pakolás, imádság, tanítás, beteglátogatás, igeolvasás, igehirdetés, sok minden. Ha mindannyian a saját részünket elvégezzük, akkor összejön a kirakós.

De, ha nem végezzük el, ha nem tesszük oda, akkor a kirakós hiányos marad. Nincs zavaróbb annál, mint amikor összerakunk egy ezeres darabos puzzle-t és egy, egy puzzle hiányzik belőle. Gondoljunk magunkra így: ha én nem vagyok ott, ahol számítanak a szolgálatomra, akkor ott az üres helyen észreveszik mások. De csak én tudom beilleszteni oda magam.

Szóval a szolgáló élet olyan, mint egy nagy kirakós: együtt vagyunk teljesek benne és mindannyian csak egy darabkái vagyunk az egésznek, hogy ne gondoljuk túl magunkat, nem mi vagyunk a teljesség. És nagyon fontos, hogy Jézus arról tanított, hogy ezzel mutatjuk meg a világnak, hogy mi Krisztust képviseljük, az Ő tanítványai vagyunk, és hogy Istentől jött Jézus Krisztus, és Ő a világ megváltója.

Hadd fejezzem azzal, ami meghívás is, kihívás is, megújulási lehetőség is.

Sokszor azért félünk a szolgáló élettől, mert azt gondoljuk, hogy ha időnk, energiánkat arra fókuszáljuk, amit Isten vár tőlünk egy gyülekezet közösségében, vagy a világban, akkor kimaradunk sok minden másból. És így nem nyereségként éljük meg a szolgálatot, hanem veszteségként. És azt tanulom én magam, azt látom, hogy minél jobban feszít ez bennünket, annál visszafogottabban, annál kevesebb örömmel fogjuk vállalni, vagy végezni azokat a szolgálatokat is, amiket már végzünk.

De mindig nagy kérdés, hogy **van-e bátorságon nekem odaszánni magam Istennek?** Van-e bátorságon arra, hogy többet tegyek érte? Hogy amire indít a Szentlélek, azt megtegyem, még ha ez több időt is vesz tőlem el, és nem marad időm másra, amit mondjuk mások csinálnak, mert látom, mert megosztják.

Arra bátorítalak benneteket, hogy ezt gondoljátok végig, kérjétek Isten lelkét, hogy ebben vezessen titeket vagy újítson meg. És én majd azért imádkozom, hogy mindezt, amit megpróbáltam valahogy összekaparni nektek, ezt Isten majd rendezze el, a Szentlélek, aki a rendet is, és nem csak a felbolydulást okozza olykor, végezze ezt el mindannyiunk szívében.

Imádság:

Mutasd meg nekünk, Istenünk, hogyan tudjuk Istentiszteletként élni az életünket, hogyan tudjuk úgy megkenni a szendvicset a gyermekünknek, vagy elindítani a férjünket a munkába, meghallgatni a feleségünket, meghallani a gyermekeink szükségait. Hogyan tudunk úgy szolgálni mások felé, hogyan tudjuk úgy elvégezni a munkánkat, hogy az Téged dicsőítsen. Mutasd meg nekünk, Urunk, hogyan tudunk szolgálni Téged ebben a gyülekezetben.

Mi az, amit felvállalhatunk azért, hogy ezt a testet, a gyülekezetet, Isten családját építsük. Hadd lássuk meg a szükségét, és amit tudunk, hadd tudjuk pótolni. Add Urunk, hogy mindaz, amit teszünk, azzal Téged mutassunk meg ennek a világnak. És add, hogy csak annyit vállaljunk, amit örömmel el tudunk végezni, amivel hálával tudunk szolgálni. És adj nekünk bátorságot ahhoz, hogyha több az, amit vállaltunk, akkor tudjuk azt mondani, hogy Urunk, elfáradtunk, szükségünk van megújulásra, pihenésre. Hogy tudjunk nemet mondani arra, ami már túl sok. Ami bennünket talán éppen panaszkodóvá tesz. Köszönjük, Urunk, hogy mindezt őszintén, alázattal hozhatjuk Eléd.

Légy áldott mindannyiunkért, akiknek munkálkods az életében. És hálát adunk, hogy láthatjuk ebben a Te dicsőségedet. Ámen.

Áldás:

Bölcsen viselkedjete a kívülállók iránt, a kedvező alkalmat jól használjátok fel. Aki bölcs jegyezze meg ezeket, és értse meg az Úr kegyelmes tetteit. Ámen.